

provenu for skatter og afgifter i procent af BNP. Det er korrekt, at skattetrykket er faldet i denne regerings tid fra 50,7 pct. i 1993, korrigeret for bruttificering til 49,3 pct. i 2000.

Svaret på hr. Kim Andersens spørgsmål er altså et ja.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Frank Aaen, men inden jeg giver hr. Frank Aaen ordet, vil jeg informere om, at efter aftale med fru Tove Videbæk, fru Helga Moos og hr. Søren Søndergaard vil de tre næste sager ikke blive behandlet i dette møde af hensyn til det fremskredne tidspunkt.

Jeg tror, alle vil være tilfredse med en sådan løsning.

Frank Aaen (EL):

Denne debat om fremtidens udfordringer bygger på et par helt centrale forudsætninger. Den første af forudsætningerne er, at vi kommer til at mangle arbejdskraft, at vi får besvær med, at arbejdsstyrken kan leve op til de krav, der er til udviklingen både i den private og den offentlige sektor.

Helt ærligt indledningsvis: Det må lyde noget mærkeligt i ørerne på de mange, mange arbejdsløse, som ikke kan få et arbejde, at man taler om, at vi kommer til at mangle arbejdskraft. Det påstås, at der kommer flere ældre, og at de vil være en trussel mod landets økonomi.

Jeg kan nu ikke under nogen omstændigheder se, at flere ældre skulle være en trussel mod noget som helst, og det passer heller ikke, for det, man gør i alle de regnestykker, der lægges frem om, at man kommer til at mangle arbejdskraft, er, at man snildt og behændigt glemmer, at vi i dag har ca. 800.000, som er udelukket fra arbejdsmarkedet, 800.000 i den arbejdsdygtige alder, som ikke er i beskæftigelse.

Det er et afgørende forsørgelsesproblem, der er der. Det er jo mennesker, som burde, gerne ville, som vi skulle kunne tilbyde et arbejde, så de kunne forsørge sig selv, men som vi i stedet for har fået parkeret på en eller anden mere eller mindre varig forsørgelse.

Sagen er, at kunne vi bare mindske den gruppe, de 800.000 med ca. en tredjedel, satte det ind i alle regeringens regnestykker, ville vi kunne se, at forsørgerbyrden, som man kalder den, altså forholdet mellem, hvor mange der skal have penge fra det offentlige, og hvor mange der er i arbejde, være fuldstændig den samme i år 2020,

som den er i dag, og den ville stadig væk i år 2020 være mindre, end den var i 1960'erne.

Hvis vi nu kunne forestille os, at vi halverede antallet af udstødte fra arbejdsmarkedet til 400.000, så ville der være flere til at arbejde for at forsørge dem, som i år 2020 har brug for forsørgelse på grund af at de er unge, på grund af at de er gamle, eller på grund af at de er arbejdsløse.

Så der er ikke noget problem med, at der kommer en forfærdelig masse flere ældre. Det er ikke noget problem. Problemet, svaret på spørgsmålet, og det er det jeg mangler i det, regeringen siger, er, at vi undgår at have så mange, der er udelukket fra arbejdsmarkedet, at vi stopper udstødningen fra arbejdsmarkedet. Det er udstødningen, der skaber problemet, og ikke antallet af folk, der bliver ældre.

Derfor mener jeg, at den myte om forsørgerbyrden er med til totalt at afspore debatten om, hvad det er, der er brug for, og hvad der er udfordringen i fremtidens økonomi.

Den anden forudsætning, der danner grundlag for den her debat, er, at det er en trussel imod vores skattegrundlag, at der vil være et pres på finansieringen af velfærden på grund af internationaliseringen.

Desværre er der mere rigtigt i den anden problemstilling, end der var i den første, og det har noget at gøre med, at vi har en EU-harmonisering, som presser. Vi husker vel alle sammen, hvordan Venstres forhenværende skatteordfører, hr. Peter Brixtofte, helt ærligt sagde, at det drejer sig om 150 mia. kr., en fjerdedel af de samlede budgetter, som er under pres på grund af EU og harmonisering af afgifter og moms. Det var så dér, hr. Peter Brixtofte blev afsat, ikke fordi han sagde noget forkert, men han sagde det åbenbart på et forkert tidspunkt. Derfor har vi nu fået en ny skatteordfører i Venstre, men det er jo Venstres problem.

Man kan selvfølgelig sige, at skal man løse et problem af den størrelsesorden, så kræver det omtanke. Jeg synes nu, det mest enkle er at meddele EU, at det ikke er dem, der skal bestemme, hvad der er afgiftssatserne og momssatsen i Danmark, at vi altså afviser, at man f.eks. ved at lave om på 24-timers-reglen vil påtvinge os, at vi skal have lavere afgifter på tobak, og at vi skal have lavere afgifter på alkohol. Det bør EU holde fingrene væk fra. Vi bør have ret til at oprettholde det afgiftsniveau i Danmark, som vi synes er det rigtige, både rigtigt ud fra, hvordan vi skaffer penge til finansiering af velfærden, og